

ΙΟΥΛΙΟΣ ΑΝΔΡΑΣΣΥ

Ὁ ἄρτι ἀποθανὼν κόμης Ἰούλιος Ἀνδράσσου ἐγεννήθη ἐν Zemplin τῆς Οὐγγαρίας τὴν 8ῃν Μαρτίου 1823. Νεώτατος εἰσελθὼν εἰς τὴν ἐνεργὸν πολιτικὴν εὐρέθη φυσικῶς ἐπὶ κεφαλῆς τῆς νεολαίας ἐν ἔτει 1848, ὅτε ἐξεργάγη ἡ Οὐγγρική ἐπανάστασις. Μετὰ τὸν ἀδελφοκτόνον ἐκεῖνον πόλεμον ἀφ' οὗ ἐξῆλθεν ἡττημένη ἡ Οὐγγαρία ὁ Ἀνδράσσου κατεδικάσθη εἰς θάνατον τῷ 1849.

Φεύγων τὴν προγραφὴν ὁ ζωηρὸς ἐπαναστάτης μετέβη εἰς Γαλλίαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀγγλίαν ἔνθα ἡσχολήθη εἰς πλεῖστας μελέτας καταφανεῖς γενομένας ἐν τῷ μετέπειτα πολιτικῷ αὐτοῦ σταδίῳ. Ἀλλὰ τὰ πράγματα ἥλλαξαν. Μετὰ δέκα ἔτι ὁ Ἀνδράσσου ἔλαβεν ἀμνηστίαν καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του. Ἐν ἔτει 1861 τῷ ἀνετέθη ἡ διεύθυνσις τῆς πολιτικῆς τῆς Οὐγγαρίας καὶ μετὰ 23 ἀπὸ τούτου ἔτη παρεῖχεν αὐτονομίαν πλήρη σχεδὸν τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι γενόμενος πρωθυπουργὸς αὐτῆς.

Ἐν ἔτει 1871 ὁ Αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος Ἰωσήφ τὸν ὠνόμασε Καγκελάριον τῆς Αὐстро-Οὐγγαρίας καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἤρξατο ὁ σύνδεσμος τῆς Γερμανίας μετὰ τῆς Αὐστρίας, ὅστις κατέληξεν εἰς τὴν διπλὴν συμμαχίαν καὶ εἶτα εἰς τὴν ὑφισταμένην καὶ σήμερον τριπλὴν.

Ἀλλ' ὅ,τι μεγάλως θὰ συντελέσῃ, ὅπως ὁ Ἀνδράσσου καταλάβῃ περιφανῇ ἐν τῇ ἱστορίᾳ θέσιν εἶνε ἡ πολιτικὴ αὐτοῦ πορεία ἀμέσως μετὰ τὸν Ρωσο-τουρκικὸν πόλεμον. Ὅποτε νικηφόροι οἱ στρατοὶ τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς τῆς Ρωσσίας Ἀλεξάνδρου ἐφθασαν πρὸ τοῦ Ἀγίου Στε-

φάνου, ὁ ἑξοχος Οὐγγρος πολιτευτὴς διὰ λεπτοτάτου κ' εὐφρεστάτου διπλωματικοῦ ἐγγράφου, γνωστοῦ πλέον ὄντος ὑπὸ τὸ ὄνομα «ἡ νότα τοῦ Ἀνδράσσου» ἀνεχρίτισε τὴν ὁρμὴν καταδείξας τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπεμβάσεως τῶν Δυναμέων καὶ προτείνας τὴν σύγκλησιν τοῦ ἐν Βερολίνῳ Συνεδρίου, ἀφ' οὗ ἐξῆλθεν ἀποκομίζων πολύτιμον λείαν, τὴν Βοσνίαν καὶ Ἑρζεγοβίνην.

Ἀπὸ τοῦ 1879 ὁ Ἀνδράσσου ἔπαυσε πλέον δρῶν ἐν τῇ ἐνεργῷ πολιτικῇ. Ἐξῆ μακρὰν τῆς τύρβης, ἀλλ' ὁ Αὐτοκράτωρ οὐδέποτε ἔπαυσε συμβουλευόμενος ἐκεῖνον, οὕτινος εἶχε ὑπογράψῃ τὴν θανατικὴν ἀπόφασιν. Καὶ μακρὰν τῆς πολιτικῆς ὁ κόμης Ἰούλιος Ἀνδράσσου ἦτο τὸ εἶδωλον τῶν συμπατριωτῶν του, ὡς συνενῶν ἐν ἑαυτῷ εὐγένειαν καταγωγῆς, πολιτικὴν δεξιότητα καὶ πρὸ πάντων ἀκραίφῃ πατριωτισμόν. Οἱ Οὐγγροι λοιπὸν εὐλόγως σεμνυνόμενοι ἐπὶ τοιοῦτῳ συμπαλίτῃ, προτίθενται νὰ στήσωσιν αὐτῷ μεγαλοπρεπὲς μνημεῖον ἐν Πέστη, ὁ δ' Αὐτοκράτωρ ἐν τῷ πρὸς τὴν χήραν συλληπητηρίῳ γράμματι πενθεῖ τὴν ἀπώλειαν «τοῦ πιστοῦ καὶ ἀγαπητοῦ αὐτοῦ συμβούλου, ἐνὸς τῶν μεγίστων καὶ ἀρίστων τῆς πατρίδος υἱῶν».

